

ΓΑΛΗΝΟΣ

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΙΑΡΥΘΕΝ ΤΩ 1870 ΥΠΟ ΤΩΝ ΙΑΤΡΩΝ

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ, ΣΚΙΑΔΑΡΕΣΗ, ΜΑΚΚΑ, ΔΕΛΛΑΠΟΡΤΑ

ΚΑΙ

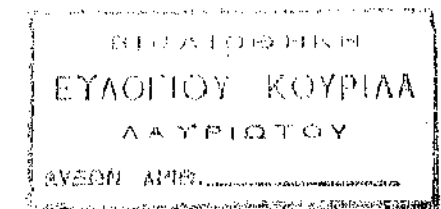
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ

Α. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ.

ΕΤΟΣ ΟΓΔΟΟΝ

ΤΟΜ. ΔΕΚΑΤΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Ν. Γ. ΠΑΣΣΑΡΗ
1886

ΓΑΛΗΝΟΣ

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΙΑΡΤΕΩΝ ΤΩ 1879 ΥΠΟ ΤΩΝ ΙΑΤΡΩΝ

Α. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ, Σ. ΣΚΙΑΔΑΡΕΣΗ, Ν. ΜΑΚΚΑ, Ν. ΔΕΛΛΑΠΟΡΤΑ

ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΕΞΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ

Α. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΑΡΟΜΗΣ
ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΩΣ

Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν..... Δρ. Ν. 20.

» » Ἐσωτερικόν..... » » 15.

» πούς κκ. Παιτητάς..... » » 8.

ΣΥΝΑΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ ΓΑΛΗΝΟΥ

Ὅδὸς Πινάκωτων

ΑΡΙΘΜΟΣ 8

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. — Περὶ τῆς διαρροίας τῶν παιδῶν. — (Συνέχ.) — Περὶ ἀντι-
πορετικῆς θεραπείας, ὑπὸ Ἀλκ. Σχιμφλε (ἐν Τριπόλει). (Συνέχ.) — Ἀκαδη-
μία τῆς ἰατρικῆς ἐν Παρίσι. Πτωματῖναι καὶ Μικρόβια (Συνέχ.) — Θεραπεία
τῆς δυσφαγίας τῶν φυμιτιῶντων. — Εἰδοποιήσεις. — Βιβλιογρ. δελτίον.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΙΑΡΡΟΙΑΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ.

(Συνέχεια. δρ. σελ. 337).

Συμπτώματα. Διάγνωσης.

Συνήθως αποκαλεῖται διάρροια δακίς αἱ κενώσεις εἶναι συχνότεραι τοῦ κατὰ φύσιν, τὰ ὑποχωρήματα ρευστὰ καὶ ἠλλοιωμένα τὸ ποῖον φυ-
σικῶς τε καὶ χημικῶς.

Ἀναγκαῖα λοιπὸν διὰ τὴν διάγνωσιν τῆς διάρροιας ἡ συνόπαρξις τῶν
προμνησθεισῶν συνθηκῶν, διότι μόνον δύο ἢ τρεῖς κενώσεις δι' ἡμέρας
εἰς νεογνόν, ἢ ρευστότης τῶν ὑποχωρημάτων χωρὶς ἠλλοιώσεως καὶ κατὰ
τὸ ποῖον αὐτῶν δὲν ἀποτελεῖ διάρροϊαν.

Πρὸς διάγνωσιν τῆς φύσεως τῆς διάρροιας ἐξεταστὲν τὰ ὑποχωρήματα
καὶ τὰ συμπαρομαρτοῦντα συμπτώματα, ὑπὸ τὴν ἐποψὶν δὲ ταύτης χα-

ρακτηρίζεται ή πάθησις ώς *δυσπεψία*, *κατάρρωδης* συμφορήσις και *φλεγμονή* τῶν *ἐντέρων*.

Ἐπὶ *δυσπεψίας* τὰ ὑποχωρήματα ἀποτελοῦνται τὸ πλεῖστον ὑπὸ τροφῶν ἀπέπτων· εἰς τὰ νεογνά ἀντὶ χρυσιζόντων, ὁμογενῶν, ἡμιμαλακῶν εἶναι θρομβώδη, ἐν μέρει κίτρινα, τυρώδη, τῇ ἐπιδράσει δὲ τοῦ ἀέρος ἢ κίτρινη χροιά ταχέως μεταβάλλεται εἰς πρασίνην· συναναμίνονται δ' αὐτοῖς λιπαραὶ οὐσίαι, βλέννα καὶ ἐπιθήλιον. Τὰ λευκὰ θρομβία ἀποτελοῦνται ὑπὸ λευκωματώδους οὐσίας θρομβωμένης μὴ πεφθείσης, ὑπὸ λιπαρῶν οὐσιῶν ἐκ τῆς ἀτελοῦς γαλακτωματοποιήσεως τῶν τριαδικῶν προϊόντων τοῦ γάλακτος. Εἰς τὰ ἀπογαλακτισθέντα βρέφη εὐρηναί ἐν τοῖς ἀκανόνιστοις ὑποχωρήμασιν αὐτῶν τεμάχια κρέατος ἐνίοτε ἀνέπαφα, χόρτων κλ.

Τῶν συνήθως ἀφθόνων καὶ συχνῶν τούτων κενώσεων προηγοῦνται μέτριοι κωλικοί πόνοι, μετὰ δὲ τὴν κένωσιν ἐπέρχεται σπουδαία τοῦ πάσχοντος ἀνακούφισις.

Συνοδίτης τῶν λοιτουργικῶν τούτων διαταραχῶν εἶναι μέτριος τῆς κοιλίας μετεωρισμὸς χωρὶς ὅμως τάσεως ἢ ὑψημένης τῶν τοιχωμάτων θερμοκρασίας. Ὡς γενικὰ φαινόμενα παρατηροῦνται μετρία ἀϋπνία, εὐκολοὶ ἀφύπνισις καὶ ἀπυρεξία.

Ἢ ἐκ *δυσπεψίας* αὕτη διάρροια εἶναι συχνότατη παρὰ τοῖς παισὶν λυομένη λίαν ταχέως καὶ εὐχερῶς, ἐνίοτε ὅμως εἶναι πρόδρομος ἐντερίτιδος ἢ ἐντεροκολίτιδος.

Ἐπὶ τῆς *ορροδλενωδούς* ἐντερικῆς συμφορήσεως αἱ κενώσεις εἶναι λίαν ἀφθονοὶ καὶ συχναί, ἐμπεριέχεται δ' ἐν τοῖς ἀφοδεύμασιν πλὴν τοῦ γάλακτος ἢ ἄλλων τροφῶν καὶ μεγάλη ποσότης χολῆς, ὕγρὸν ἐνίοτε ὀρροδλενωδὸς, ἐστὶν ὅτε δὲ καὶ στίγματα αἵματος καθυπο μὴ μεμιγμένου ἐντελῶς μετὰ τῶν ὑλῶν διὰ τῆς χημικῆς ἀναλύσεως εὐρίσκεται ἐν τοῖς ὑποχωρήμασιν ἀφθόνως ὀρράς, βλέννη καὶ χολή, λιπαραὶ οὐσίαι, ἄλατα καὶ μικρὰ λευκώματος ποσότης.

Ὡς τὰ πολλὰ ἡ τῶν ἐντέρων συμφορήσις συνοδεύεται ὑπὸ πολυχολίας, ἐξαιρετικῶς δὲ μόνον παρατηρεῖται ἀποχρωματισμὸς τῶν ὑποχωρημάτων ἐνεκα ἐλλείψεως χολῆς, ὅτε λιπαρὰ τὴν σύστασιν τὰ ὑποχωρήματα φαίνονται ὡς ἄργιλος μετ' ὕδατος μεμιγμένη (ἐνδείξις λειτουργικῶν διαταραχῶν τοῦ ἥπατος καὶ τοῦ παγκρέατος).

Ἡ κοιλία δὲν διαφέρει μεγάλως τῆς ἐν τῇ προηγουμένη μορφῇ τῆς νόσου· ἐνίοτε παρατηρεῖται σπουδαία ἀψήσις τοῦ ὄγκου τοῦ ἥπατος, ὄντος καὶ πῶς εὐαισθητοῦ, ἢ ἐξακρίβωσις τοῦ συμπτώματος τούτου εἶναι δυσχερὲς παρὰ τοῖς βρέφοις, διότι ἀφ' ἐνὸς μὲν παρ' αὐτοῖς τὸ ἥπαρ φύσει εἶναι ὀγκώδες, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ τῆς κοιλίας ψηλάφησις δυσχεραίνεται ἐκ τῆς συντάσεως τῶν μυῶν. Τὸ δέρμα μετρίως ἢ οὐδόλως κατῶν, κωλικοί πόνοι

μέτριοι τὴν ἐντάσιν, ἐπιτείνοντο τῇ πίεσει τῶν κοιλιακῶν τοιχωμάτων· ἡ γλώσσα εἶναι κεκαλυμμένη ὑπὸ ἐπιχρίσματος λευκοκίτρινου· δίψα ἐντονος σχετικῶς πρὸς τὰ ἐκκρινόμενα ὕγρ.

Συνοδίτης τῆς κατάρρωδους ταύτης διάρροίας εἶναι κοιλανσις τῶν ὀφθαλμῶν, μέτριος πυρετός, ὑφέσιμος, ἀνάλογος τῷ συμπαρομαρτοῦντι τῷ χολώδει γαστρικῷ κατάρρῳ, χαρακτηρίζεται δὲ δι' αἰφνηδίας αὐξήσεως τῆς θερμοκρασίας τοῦ δέρματος κατὰ ὥρας ἀκανόνιστους, συχνότητος τοῦ σφυγμοῦ καὶ ἐνίοτε μετρίως τῶν ἀκρῶν ψύξεως. Τὸ εἶδος τοῦτο τῆς διάρροίας εὐκόλως διαγιγνώσκεται ἀπὸ τῆς λειεντερίας, καθότι ἐπὶ ταύτης ἐλλείπουσι τὰ ἀπείτητα σιτία, ὑπερβάλλουσι δὲ τοῦναντίον τὸ ὕδαρες τῶν ὀρροδλενωδῶν ὕγρῶν τῶν ἀποτελούντων τὰ ὑποχωρήματα, ἀφ' ἑτέρου ἢ κατὰστασις τῆς γλώσσης συνήθως ἐπιχεχρισμένης, τὸ ὑφέσιμον τῶν ἐλαφρῶν πυρετικῶν φαινόμενων, ἢ κοιλανσις τῶν ὀφθαλμῶν, χαρακτηρίζουσι μὲν ὑπερέκκρισιν, μεγάλην τῶν ὕγρῶν ἀπώλειαν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀληθῆ τῶν ἐντέρων φλεγμονήν.

Ἐπὶ *φλεγμονῆς* τῶν *ἐντέρων* (ἐντερίτιδος, ἐντεροκολίτιδος) τὰ ἀφοδεύματα εἶναι χολώδη, πράσινα, γλοιώδη, ὀξίνα καὶ ἐρεθιστικά, ἐξ οὗ ἐπιγίνεται ἐρύθημα εἰς τοὺς γλουτοὺς τῶν πασχόντων παίδων ἅμα δὲ καὶ τὰς χεῖρας τῶν περιποιουμένων αὐτῶν γυναικῶν, παρεμφερῆ ἐβρασμένη πόα, καὶ ἀποτελοῦνται ὑπὸ βλέννης, λιπαρῶν οὐσιῶν, χολῆς, λευκώματος καὶ ἁλάτων· καὶ ἐπὶ μὲν ἐλαφρῆς ἐντερίτιδος τὸ ποσὸν τῶν ἀφοδευμάτων εἶναι μέτριον, ἐπὶ ἐντόνου ὅμως τοῦναντίον ἀφθονον· συνοπάρχουσι δὲ ἐντονοὶ κωλικοί, διάτασις καὶ μετεωρισμὸς καὶ ἀψήσις τῆς θερμοκρασίας τῆς κοιλίας, ἅμα δὲ καὶ πυρετός, ἀλλοιώσις τῶν χαρακτηρῶν τοῦ προσώπου, κραυγαί, ῥιπτασμοὶ κλπ.

Τὸ ὕδαρες τῶν ἀφοδευμάτων, τὸ γλοιώδες καὶ πράσινον αὐτῶν, καὶ ὁ πυρετός συμβάλλουσιν εἰς τὴν διαφορικὴν διάγνωσιν τῆς φλεγμονῆς τῶν ἐντέρων ἀπὸ τῶν δύο προεκτεθέντων εἰδῶν τῆς διάρροίας, ἅτινα λίαν συχνὰ προηγοῦνται δίκην προδρομῶν τῆς ἐντερίτιδος.

Ἐπὶ τῆς *χολεροειδοῦς* διάρροίας αἱ κενώσεις γίνονται λίαν ἀφθονοὶ, καὶ ἐν ἀρχῇ μὲν εἶναι χολώδεις τὴν χροιάν, ἀκολουθῶς ἄχροι καὶ λίαν βευσταί, συχναί μέχρι 15 ἕως 20 δι' ἡμέρας καὶ τέλος καθίστανται ὅλως ὀρρώδεις, ἡ κοιλία ἥκιστα ἢ οὐδόλως ἀλγεινὴ εἶναι μαλθακὴ χωρὶς ἐλαστικότητος καὶ οἶονεὶ κενή· ἐπιγίνονται συγχρόνως ἐμετοὶ ὀρρώδεις, βλενώδεις καὶ σχεδὸν οὐδέποτε χολώδεις, ἄλλοτε ἄλλοι τὴν συχνότητα ἀναλόγως τῆς βαρύτητος τῆς νόσου· τὸ δέρμα συνεπείρ τῆς μεγάλης διὰ τῶν κενώσεων καὶ τῶν ἐμέτων γενυμένης ἀπωλείας τῶν ὕγρῶν ἀποχρωματίζεται, οἱ δὲ ἀνυχες κυανίζουσι, μετ' οὐ πολὺ δὲ ὁ πάσχων ταχέως καὶ ἐπαισθητῶς ἀπισχνάινει, τὸ πρόσωπον ρυτιδούται, οἱ ὀφθαλμοὶ κοιλανίζουσιν, αἱ ῥινοχειλεῖς καὶ αἰσίνες γίνονται μᾶλλον κατα-

φανεῖς, ἡ δὲ γλῶσσαι τέλος, ἡ ρίς καὶ αἱ παρειαὶ ψύχονται ὥς καὶ αἱ ἄκραι χεῖρες καὶ οἱ πόδες, ὁ σφυγμὸς εἶναι μικρὸς, ἀθλῖος, καὶ τέλος ἀνεπαίσθητος, ὁ πάσχων κατέχεται ὑπὸ ἀσθέτου διψῆς, ἀπνίκας καὶ ῥιπτασμών. Ἐντὺς δύο ἕως τεσσάρων ἡμερῶν ἡ νόσος ἀπολήγει ἢ εἰς ἔκτασιν, ἢ τοῦτο ὑπερ το συνήθεστον, εἰς κῶμα καὶ θάνατον.

Οἱ διαγνωστικοὶ τῆς χολεροειδοῦς διάρροιας χαρακτηζόμενοι εἶναι ἀφρονεῖς, κενώσεις, κοπιώδεις, ἐμετοὶ, κατάψυξις μεγάλη, ταχεῖα καὶ ἐπαισθητὴ ἀπίσχανσις, μικρότης καὶ ἑλλειψίς τοῦ σφυγμοῦ διὰ τῶν χαρακτηζόντων τούτων ἀδύνατος ἀποδοῖναι ἢ συγκρίσει τοῦ εἶδους τούτου τῆς διάρροιας μετὰ τῆς καταρρώδους, λειεντορρικής ἢ φλογιστικῆς, καίτοι δὲ καὶ εἰς τὰ τελευταῖα ταῦτα εἶδη παρτηρεῖται ἐνίοτε ἀπίσχανσις, ἐλάττωσις τοῦ σφυγμοῦ, παροδικὴ τῶν ἀκρων ψύξις, οὐδέποτε ὅμως εἶναι τόσῳ ἔντονα, ὅσῳ κατὰ τὴν χολεροειδοῦς διάρροϊαν, καθ' ἣν ὁ μικρὸς ἀρρώστος ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ τήκεται, ἀπισχνάει καὶ ψύχεται ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε δι' οὐδενὸς μέσου κατόρθοῦται ἢ ἀναθερμανεῖς αὐτοῦ.

Ἡ δὲ τῆς *δαιωτικής χολέρας* διάρροια παραυσιάζει μὲν περίπου τὴν αὐτὴν ὄψιν ὥς καὶ ἡ χολεροειδής, τὰς αὐτὰς κενώσεις, τὰ αὐτὰ ἐμεσμάτα, ἀλλὰ συνοδεύεται καὶ ὑπὸ κυανώσεως, ἀλγεινῶν συναλγῶν τῶν μυῶν, καὶ παρατηρεῖται διαρκούσης ἐπιδημίας χολέρας, τοῦτο ὅπερ οὐδεμίαν ἐπιτρέπει ἀμφιβολίαν διὰ τὴν ὀριστικὴν διάγνωσιν.

Οὐχὶ σπανίως τὴν καταρρώδην ἢ φλογιστικὴν διάρροϊαν ἐπιπλέκουσιν ἐγκεφαλικά φαινόμενα, ἅτινα ἐκ πρώτης ὄψεως ἐκλαμβάνονται ἢ ὡς μηνιγγίτις, ἢ ὡς τυφοειδὴς πυρετός, ἢ ὡς ἀπλὴ ἐκλαμπτικὴ νεύρωσις, τὰ φαινόμενα ταῦτα εἶναι ἢ σπασμωδικὰ, ἢ μηνιγγικά, ἢ τυφικά. Καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ σπασμωδικοῦ τύπου παρατηροῦνται εἴτε ἐν ἀρχῇ εἴτε κατὰ τὴν πορείαν τῆς ὀρθοβλενωδούς διάρροιας ἐκλαμπτικοὶ παραζυσμοὶ μετὰ ἐμετῶν καὶ ἀνερευγμῶν, οἵτινες, ἅτε δὴ ἐξαρτώμενοι ἀπὸ τῆς νοσηρῆς τῶν κοιλιακῶν ὀργάνων καταστάσεως, παρέρχονται ἅμα τῇ καταπαύσει τῆς διάρροιας διὰ τῆς καταλλήλου θεραπείας· τὰ σπασμωδικὰ λοιπὸν φαινόμενα εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας εἶναι ἀπότοκα ὡς τὰ πολλὰ κατ' ἀνάγκαν ἐνεργείας, ἣτις συνίσταται μετὰ τῆς νοσηρῆς τοῦ ἐντερικοῦ βλενωμένου καταστάσεως.

Ἐπὶ δὲ τοῦ δευτέρου τύπου, τοῦ μηνιγγικοῦ, ἡ διάρροια ἐλάττωται καὶ αἱ κενώσεις σπανίζουσι, τὸ βρέφος δὲ, μετὰ κορυφῆς, κλαυθμηρισμῶν, μεγάλῃν κατὰ τὴν νύκτα ἀνησυχίαν, περιπίπτει εἰς ὑπεραισθησίαν, καὶ δὴ πρὸς τὸ φῶς καὶ τοὺς ἤχους, ὁ σφυγμὸς γίνεται συχνός, ἔστιν ὅτε δὲ καὶ ἀνώμαλος, ὡς καὶ αἱ κινήσεις τῶν τοιχωμάτων τοῦ θώρακος, καὶ εἰ μὲν ἡ νόσος ἀπολήγει εἰς θάνατον, τὰ περιγραφέντα συμπτώματα δεινούνται καὶ τὸ βρέφος περιπίπτει εἰς κῶμα, ὑπερ ἐνίοτε παρατηρεῖται ἐξ ἄρχῆς, εἰ δὲ ἀπολήγει εἰς ἔκτασιν αἱ κενώσεις γίνονται ἀ-

φθονώτεροι καὶ ἡ διάρροια βαρυνθὴν ἐπανέρχεται. Ἡ διάγνωσις τοῦ εἶδους τούτου τῆς διάρροιας ὅχι σπανίως δυσχεραίνεται, καθότι πολλὰ μὴν γίγνεται παρεμπύρεται ταῖς ὑπὸ τύπον μηνιγγικὴν καὶ ἀδυναμικὴν διάρροιας, ἀλλὰ κατὰ τὴν μηνιγγίτιδα ὁ στραχισμὸς τὸ ἀνώμαλον τῶν κορυφῶν τῶν ὀφθαλμῶν, ἡ ἀμειβομένη ἐρυθρότης καὶ ἀχρότης τοῦ προσώπου, ἡ σταθερὰ τῆς ἀνκνότης ἀνωμαλία, ἡ βραδυότης καὶ τὸ ἀνώμαλον τοῦ σφυγμοῦ ἀποτελοῦσι σύνολον μᾶλλον χαρακτηζιστικὸν τῶν ἐλλείγων ἀπὸ τοῦ ἐγκεφάλου φαινόμενων περὶ ὧν ἀνωτέρω ὁ λόγος, ἅτινα χαρακτηρίζουσι τὸν μηνιγγικὸν τῆς διάρροιας τύπον· τὸ σημαντικώτερον ὅμως διὰ τὴν διάγνωσιν σημεῖον εἶναι αἱ κατὰ τὴν μηνιγγίτιδα ποικιλίαι τῆς θερμοκρασίας αἵτινες δὲν παρατηροῦνται εἰς τὴν σπασμωδικὴν ἢ κωματώδη διάρροϊαν, καθ' ἣν τὸ σώματος θερμοκρασία, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἡ τῶν ἀκρων, ὑψοῦται πάντοτε περὶ τὴν ἐσπεραν καὶ ταπεινοῦται τὴν πρώτην δίκην συμπτωμάτων τοῦ ἐντεροϊδίου πυρετοῦ, ἐνῶ κατὰ τὴν μηνιγγίτιδα τὸν ἀντικείμενον ἢ θερμοκρασίαν μίαν ὑψοῦται διαρκούσης τῆς νόσου, ἅμα δὲ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ καὶ ὡς τὰ πολλὰ τῇ αὐτῇ ὥρᾳ παρουσιάζει ἀνωμαλίας τῆς θερμομετρικῆς γραμμῆς χάρις ἐσπερινῇ ἐπιτάσει.

Κατὰ δὲ τὸν τυφοειδῆ πυρετόν, ἄλλως λίαν σπανίως νόσον κατὰ τὴν βρεφικὴν ἡλικίαν, ὅστις ἐν πολλοῖς παρεμπύρει τῇ τυφικῇ διάρροίᾳ, οὐ μόνον παρατηροῦνται νευρικὰ φαινόμενα, ἀλλὰ συγχρόνως, καὶ δὴ κατὰ τὴν δευτέραν ἐξδομάδα, καὶ ῥίγχοι εἰς τὸν θώρακα, μετεωρισμοὶ, κήληδες ἐπὶ τῆς κοιλίας καὶ γλουγλουκισμός κατὰ τὴν δεξιάν ἐπιδείκνυται χῶρὸν.

Οὐχ' ἥττον ὑπάρχουσι περιπτώσεις καθ' ἃς ἡ διάγνωσις μετὰ τὴν διάρροϊαν ὑπὸ τύπον ἐγκεφαλικόν, τυφοειδοῦς πυρετοῦ καὶ δὴ ὁξείας φυματιώσεως εἶναι λίαν δύσκολος καὶ μένει ἀμφιβολία ἐπὶ ἀλλοτῇ ἄλλῳ χῶρῳ, ἐπὶ ὁξείας φυματιώσεως ἢ ταχεῖα καὶ μεγάλη ἀπίσχανσις, ὁ ἐλκτικὸς πυρετός, τὰ στηθασκαπικά φαινόμενα, μᾶλλον ἔντονα εἰς τὰς κορυφὰς ἢ τὴν βάσιν, συμβάλλουσι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον εἰς τὴν ὀριστικὴν διάγνωσιν.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΙΠΥΡΕΤΙΚΗΣ ΘΕΡΑΠΕΙΑΣ.

ὑπὸ ΔΑΚ. ΣΧΙΜΦΛΕ (ἐν Τριπόλει).

(Συνέχ. Ὁρ. Σελ. 341).

1. — *Ἡ κινίνη*. — Αὕτη διδομένη ἀπὸ 1—3 γραμμ. εἶναι βεβιαῶς ἱσχυρότατον ἀντιπυρετικὸν μέσον, οὐχὶ ὅμως εἰς ὅλας τὰς περιπτώσεις, διότι ἐνίοτε δὲ παρέχει ἡμῖν οὐδεμίαν ὠφέλειαν. Ὁ Ravay μεπαχειρίζεται τὴν κινίνην εἰς δύοσιν ἀπὸ 1—2 γραμμάτων ἐπὶ πνευμονίας, τῷ

φου, έρυσιπέλατος, φυμακτώσεως, έπιλοχίου πυρετού, έλκώδους ένδοκαρ-
δίτιδος και μολυσματικής δατεομυελίτιδος· δίδει δέ ταύτην α) τās πρωί-
νās ώρας κατά τόν χρόνον τής ύφέσεως τής μεγάλης θερμοκρασίας, κατά
ώραν $\frac{1}{2}$ γραμμ. μέχρι δόσεως δύο γραμμών β) τās έσπερινās ώρας μετά
τὴν μεγαλητέραν αύξησην τής θερμοκρασίας, κατά ώρα $\frac{1}{2}$ γραμμ. μέ-
χρι δόσεως 1.5—2 γραμμάτων ανάλογως τοῦ μεγέθους τοῦ πυρετοῦ.

Αὐτός ὅμως ὁ τρόπος τής χρήσεως τοῦ φαρμάκου εἰς πλείους περι-
πτώσεις δέν παρήγαγε τὸ προσδοκώμενον ἀποτέλεσμα· διότι, ἐπὶ παρα-
δείγματι, καὶ ἐάν κατά τὴν ὕψειν τοῦ πυρετοῦ, κατά τās πρωινās ὡ-
ρας ἐδίδετο μεγάλη δόσις κινήσεως, δέν κατέσχευε αὕτη νὰ ἐμποδίσῃ τὴν
έσπερινήν αύξησην τοῦτου· ἐάν δέ ἐδίδετο τὴν έσπέραν κατά τās ὡρας
τής μεγαλητέρας θερμοκρασίας μάλις ἡλαττοῦτο αὕτη κατά ἓνα καὶ
σπανιώτατα κατὰ δύο βαθμούς· τοῦτου ἕνεκα εἶναι σκοπιμώτατον ὑπὸ
πρακτικὴν ἔποψιν νὰ δίδωμεν τὴν κίνησιν κατὰ τās μετὰ μεσημβρίαν ὡ-
ρας, δηλαδή τότε, ὅταν ἡ έσπερινή αύξησης τής θερμοκρασίας δέν ἔφ-
θασε τὸ ἀνώτερον αὐτῆς σημεῖον· διότι ἐάν κατά τās ὡρας ταύτας πα-
ρεξώμεν 1.5 μέχρι 2 γραμμάτων κινήσεως, τότε κατορθοῦμεν νὰ ἐλαττώ-
σωμεν τὴν μεγαλητέραν θερμοκρασίαν τής νυκτός κατὰ 1—2° C. καὶ
οὕτω προετοιμάζωμεν τῷ ἀσθενῇ τὴν νύκτα ἀνεκτὴν.

Εἶναι πασίγνωστον ὅτι μετὰ τὴν χρῆσιν τής κινήσεως δέν κατέρχεται
ἡ θερμοκρασία τόσον ἀποτόμως καὶ ταχέως, ὅσον μετὰ τὴν χρῆσιν τοῦ
τεϊλικοῦ ὀξέος, τής αντιπυρίνης καὶ τής θαλλίνης, ἀλλὰ βραδέως καὶ
μετὰ τινος ὥρας μετὰ παρέλευσιν δὲ 6—8 ὥρων ἐπανέρχεται πάλιν ἡ
θερμοκρασία εἰς τὸ πρότερον αὐτῆς ὕψος· εἰς μικράν δόσιν, 0,50—1 γραμ-
ματος, διδομένη ἡ κίνησις κατὰ τής ὕψηλης θερμοκρασίας μόλις δύναται
νὰ παρέξῃ λόγον ἄξιον ἀποτέλεσμα· ἐάν ὅμως δοθῇ εἰς μεγάλην ποσό-
τητα, π. χ. 2 γραμματα, ὅπως εἴθισται ἐν Γερμανίᾳ, προκαλεῖ πολ-
λάκις κινιτισμόν, ἥτοι κεφαλαλγίαν, σκοτοδυνίαν, βόμβον τῶν ὠτων, συ-
χνάκις διαρκῇ κώφωσιν, διεύρυνσιν τῶν κορῶν τῶν ὀφθαλμῶν, σύσπασιν
τοῦ στομάχου, ἔμετον, παραληρήματα, τρόμον, σπασμούς, ἐνίοτε μάλιστα
ἀμαύρωσιν.

Τὰ φαινόμενα ταῦτα ὀφείλει νὰ λαμβάνῃ ἀείποτε ὑπ' ὄψιν τοῦ ὁ ἰα-
τρὸς ἐν τῷ πρακτικῷ αὐτοῦ βίῳ καὶ νὰ σταθμίξῃ ἐάν ᾖναι ἄξιον εἰς
βαρέως πάσχοντας ἀσθενεῖς, λόγω ἐλαττώσεως τής θερμοκρασίας κατὰ
 $\frac{1}{2}$ —1° C, νὰ προσθέτῃ καθ' ἑκάστην κατὰ τὴν πορείαν τής νόσου τὰ
ποικίλα δυσάρεστα τοῦ κινιτισμοῦ φαινόμενα· Ἡ χρῆσις αὐτῆς εἰς φθισι-
κοῦς δέν εἶναι ἄξια συστάσεως· ἐπὶ δὲ τοῦ τύπου, ὅπως ἐξάγεται ἐκ στα-
τιστικῆς, εἰς δόσιν 1.5 κινήσεως, μόλις ἐπέρχεται ἐλάττωσις θερμοκρασίας
κατὰ $\frac{1}{2}$ —1° C. καὶ συχνάκις μεθυσίαν κινιτισμοῦ. Εἰς ἡμερησίᾳ δὲ δό-
σιν 0,50—0,80 ἐνεργεῖ ἡ κίνησις εὐεργετικῶς κατὰ τὸ στάδιον τής λυ-

σεως τοῦ κοιλιακοῦ τύπου, καὶ εἰς τὰ τελευταῖα στάδια πάσης μολυσ-
ματικῆς νόσου, ὅτε ἔχει αὕτη ἐξαιρετικὴν ἀξίαν ὡς τονικὸν φάρμακον.

Μολονότι ἡ χρῆσις τής κινήσεως κατὰ διαφόρων ὀξείων μολυσματικῶν
νόσων πρὸς καταστολὴν τῆς ὕψηλης θερμοκρασίας δέν δύναται νὰ ὑπαχθῇ
εἰς ὅλως εἰδικὰς ἐνδείξεις, μολοντοῦτο ὀφείλομεν νὰ ἐκφράσωμεν ὡς ἀ-
ποδεδειγμένον γεγονός, ὅτι αὕτη κάλλιστα ἐνεργεῖ κατὰ τῆς ὕψηλης
θερμοκρασίας τοιούτων μολυσματικῶν νόσων, εἰς τās ὁποίας ἡ ἐνέργεια
τῆς καρδίας εἶναι εἰσέτι ἀρκούντως ἰσχυρὰ, ἐν ᾧ ἀπ' ἐναντίας εἰς ἀναι-
μικοὺς πυρεσσόντας ἀσθενεῖς με ἐξησθηνημένην ἐνέργειαν τῆς καρδίας
δέν ἐνεργεῖ.

Κατὰ τὰ νεώτατα δὲ φαρμακοδυναμικὰ πειράματα ἀπαγορεύεται ἡ
χρῆσις τής κινήσεως εἰς μεγάλας δόσεις ἐπὶ περιπτώσεων, καθ' ἃς ἡ ὕ-
ψηλή θερμοκρασία συνοδεύεται ὑπὸ ἀδυναμίας τῆς καρδίας, καθόσον, κατὰ
τὸν Binz καὶ Horner, εἰς τοιαύτας περιπτώσεις ἡ αἰφνηδὴς ἐλάττωσις
τῆς πίσεως τοῦ αἵματος δύναται νὰ προκαλέσῃ ἐκλύσιν τῶν δυνάμεων
ἀπολήγουσαν πολλὰκις εἰς θάνατον.

2. Τὸ ἰτεϊλικὸν ὀξύ· ὁ Kolbe ἀνεκάλυψε τὸ ἀξιόλογον τοῦτο φάρ-
μακον. Πρὸς θερμοθέτησιν δὲ αὐτοῦ ἐν τῇ ἱατρικῇ πράξει εἰργάσθησαν ἐ-
πιμόνως οἱ Buss, Hiller, Zimmermann καὶ ἄλλοι τῶν ὁποίων αἱ προ-
σπάθειαι ἐστέφθησαν πράγματι ὑπὸ ἐπιτυχίας.

Τὸ ἰτεϊλικὸν ὀξύ καὶ τὸ ἰτεϊλικὸν νάτριον ὅπως καὶ ἡ κίνησις κατέχου-
σιν ὡς ἀντιπυρετικὰ ἐξέχουσιν θέσιν.

Τὸ ἰτεϊλικὸν νάτριον εἶναι ἰσχυρὸν εἰδικὸν τῶν καλουμένων ρευματι-
κῶν πυρετῶν. Ὄφειλομεν ὅμως νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι τοῦτο ἐνεργεῖ κατὰ
τῆς ὕψηλης θερμοκρασίας καὶ ἐπὶ ἄλλων ὀξέων μολυσματικῶν νοσημάτων.
Εἰς τινὰς μάλιστα περιπτώσεις εἶναι δυσκολώτατον νὰ ὀρίσωμεν ἐάν πρέ-
πει νὰ προτιμηθῇ τὸ ἰτεϊλικὸν νάτριον τῆς κινήσεως καὶ τὰν ἀπαλιν. Ἐν
τούτοις εἶναι βέβαιον ὅτι ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν τῶν ἀντιπυρετικῶν μέ-
σων πρέπει νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν, ἐκτὸς τῆς φύσεως τῆς νόσου καὶ
τῆς ὕψηλης θερμοκρασίας, καὶ αἱ ἰδιοσυγκρασίαι.

Ἐν γάνει δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι ἡ ἀντιπυρετικὴ ἐνέργεια τῆς κι-
νήσεως εἶναι διαρκεστέρα τῆς τοῦ ἰτεϊλικοῦ νατρίου, ἀλλ' ὅμως ἡ ἐνέργεια
τούτου εἶναι ταχυτέρα.

Ἀφ' ἑτέρου εἶναι γνωστὸν τοῖς πᾶσιν ὅτι πρὸς καταπολέμησιν τῆς
λίαν ὕψηλης θερμοκρασίας, ἐπὶ νόσου διαρκούσης 3—4 ἡ καὶ πλέον ἐ-
βδομάδας, δέν δύναται ὁ ἱατρὸς νὰ ᾖναι προσηλωμένος πρὸς ἓν καὶ τὸ
αὐτὸ φάρμακον· ἐπὶ δὲ μάλλον δέν δύναται νὰ πράξῃ τοῦτο, καθόσον
ὁ ὁργανισμὸς μετὰ παρέλευσιν ὀρισμένου χρόνου ἐξοικειοῦται πρὸς τὸ
φαρμακευτικὸν μέσον ἐπὶ τοσούτον, ὥστε ἡ ἐνέργεια τούτου βαθμηδὸν
καὶ κατ' ὀλίγον ἐλαττοῦται μέχρις οὗ καταλήξῃ εἰς τὸ μηδέν. Ἐάν

λοιπὸν ἐπιθυμοῦμεν νὰ καταβέλλωμεν τὴν ὑψηλὴν θερμοκρασίαν εἰς τὰ ἐπὶ μακρὸν διαρκούντα ὀξεία μολυσματικὰ νοσήματα, εἶναι λίαν σκόπιμον νὰ ἀλλοτρώωμεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὰ ἀντιπυρετικὰ μέσα.

Καθόσον ἀφορᾷ τὴν δόσιν τοῦ ἱτεϊλικοῦ νατρίου οἱ ἱατροὶ ἔχουσι διαφόρους γνώμαι. Ἐν ᾧ δ' εἰς ἀρκεῖται πρὸς ἀποτελεσματικὴν χρῆσιν εἰς 4—6 ὁ ἄλλος δίδει 12—24 καὶ ἔτι πλέον γράμμ. ἐντὸς 24 ὥρων, ὁ Pavy κατὰ τὰς ἰδίαις αὐτοῦ παρατηρήσεις δοξάζει ὅτι 4—5 γράμματα ἱτεϊλικοῦ ὀξέος μέμερισμένα εἰς 9—8 κόνεις καὶ διδόμενα ταχέως ἀλλεπάλληλα κατὰ $\frac{1}{4}$ ἢ $\frac{1}{2}$ ὥρας μὲν κόνει, φέρουσιν εἰς τὰς πλείστας περιπτώσεις εὐνοϊκὸν ἀποτέλεσμα τόσον ἐπὶ ὀξείᾳ ρευματισμοῦ τῶν ἄρθρων ὅσον καὶ πρὸς καταστολὴν τῆς ὑψηλῆς θερμοκρασίας ἄλλων ὀξέων νοσημάτων. ὁ ἴδιος δὲ συνιστᾷ ἡμῖν νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι διὰ μεγαλητέρας ποσότητος δύνανται νὰ ἐπέλθωσι δυσάρεστα φαινόμενα, ἥτοι βόμβος τῶν ὠτων, βακουκίαι, ὑπερίδρωσις, ἰσχυρὰ κεφαλαλγία, ἀσθηματικὸν δυσάρεστον γαργαλισμὸς κατὰ τὸν λαιμὸν, βραχνότης, ἀσθηματικὴ πίεσις κατὰ τὸ προκάρδιον, τάσις πρὸς ναυτίαν καὶ ἔμετον, ἐνίοτε κυάνωσις καὶ ἀδύσπνοια, ἄλλοτε αἱμορραγίαι ἐκ διαφόρων ὀργάνων, σπαινώτερον νέφρτις, τέλος ἐρυθρήματα καὶ ὅμοια τῇ κνιδιώσει ἐξανθήματα.

Ὁ Pavy μετὰ τὴν χρῆσιν ἐκάστης δόσεως ἱτεϊλικοῦ νατρίου δίδει εἰς τοὺς πάσχοντες λεμονάδαν, ὅταν δὲ μετὰ τὴν χρῆσιν 4—6 δόσεων ἄρχηται νὰ καταπίπτῃ μετὰ ἀφθόνων ἰδρώτων ἡ ὑψηλὴ θερμοκρασία, παύει ἀμέσως τὴν χρῆσιν τοῦ φαρμάκου. Δικτείνεται δὲ οὗτος ὅτι διὰ τοιαύτης προσεκτικῆς χρήσεως καὶ ἐπισκοπήσεως τῆς ἀτομικότητος τῶν ἀσθενῶν ἔμεινεν εὐχάριστος ἐκ τῆς ἐνεργείας τοῦ φαρμάκου ἐπὶ πνευμονίαις, τύφου, στρεπτοκοκκίαις, ρευματικῶν παθήσεων, ἰλαρξ, κλπ. Ἡ θερμοκρασία καταπίπτει ταχέως κατὰ 2—3° C., ἡ δὲ ἐλάττωσις ταύτης διαρκεῖ ἐπὶ 4—12 ὥρας ἢ καὶ ἐπὶ μακρότερον χρόνον. Εἰς καταβεβλημένα άτομα μετὰ ἐξαθνήσεως τῆς ἐνεργείας τῆς καρδίας ὀφείλομεν νὰ ἀντὶμετώπιζομεν τὸ ἱτεϊλικὸν νάτριον μετὰ προσοχῆς καὶ εἰς μικρὰς δόσεις.

Εἰς τὴν κλινικὴν τοῦ Pavy, εἰς τὴν ὁποίαν νοσηλεύοντα κατ' ἑτὸς περίπου 250 ἀσθενεῖς, πάσχοντες ρευματισμοῦ, δίδεται τὸ ἱτεϊλικὸν νάτριον ὡς ἄνω εἴρηται, εἰς κόνεις, ἀνὰ 10 κόκκους ἐκάστη κατὰ ὥραν μίαν καὶ ναλόγω δὲ τῆς ἐντάσεως τῆς νόσου καὶ τοῦ πυρετοῦ ἀνέρχεται ἡ ἡμερήσια δόσις εἰς 4—6 γράμματα. Διὰ τοῦ τοιοῦτου δὲ τρόπου τῆς χρήσεως τοῦ φαρμάκου, συγχρόνως τῇ ἐλαττώσει τῆς ὑψηλῆς θερμοκρασίας ἐλαττοῦνται καὶ οἱ βακτανιτήριοι πόνοι. Ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ τινες σπάνιαι ἐπίμονοι μορφαὶ ὀξείας ρευματισμοῦ τῶν ἄρθρων, καθ' ὧν τὸ ἱτεϊλικὸν νάτριον δὲν ὠφελεῖ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὀφείλομεν νὰ μεταχειρισθῶμεν ἄλλα ἀντιπυρετικὰ μέσα, ὡς ἀντιπυρίνην κλπ. (ἀκολουθεῖ).

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ Ἡ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ.

(Συνεδρίασις τῆς 12 Ἰανουαρίου).

Πτωματινῶν καὶ Μικροβίων.

(Συνέχεια. ὅρα σελ. 344).

Ἐξαγωγή τῶν ἀπὸ τῆς σήψεως ἀλκαλοειδῶν ἢ πτωματινῶν. — Ὁ Solmi καὶ μετ' αὐτὸν οἱ πολλοὶ τῶν ἰταλῶν χημικῶν πρὸς ἐξαγωγὴν τῶν πτωματινῶν ἐχρησάμενοι τῇ μεθόδῳ τοῦ Siles μετὰ τινων τροποποιήσεων. Τὰ ἐν σήψει πλάγχθη κατεργάζονται δι' οἰνοπνεύματος, μετρίως ὀξινισμένου διὰ τρυγικοῦ ὀξέος διπλάσιον τὸ βάρος ἐπὶ ἀτμολούτρου, τὰ ἀπὸ τῆς διηθήσεως ὑγρὸν ἐκτρίβεται εἰς θερμοκρασίαν 35° ὑπὸ βαρὺ αὐτοῦ γόνου καὶ ἐν τῇ κενῇ τὸ ὀξινον οἰνοπνευματώδες ἐκχύλισμα παραλαμβάνεται τὴ πρῶτον δι' αἰθέρος, ὅστις διαλύει, πλὴν τῶν λιπαρῶν οὐσιῶν, καὶ μικρὰν πτωματινῶν ποσότητα, αἷτιες, ἐξάγονται τῆς ὑδατώδους διαλύσεως, εἰς ἣν προστίθεται βρετὴ διὰ τοῦ αἰθέρος. Τὸ ἀρχικὸν ξηρὸν οἰνοπνευματώδες ἐκχύλισμα πλυθὲν δι' αἰθέρος καὶ ἐξουδετερωθὲν διὰ βρ. ρεῖας, δι' ἐπικυρῆσιν νατρίου, ἢ ἀμμωνίας παραλαμβάνεται 1. — διὰ τοῦ συνήθους αἰθέρος ἢ δι' αἰθέρος πέτρων. — 2. — διὰ ψυχροῦ καὶ εἰτα θερμοῦ χλωροφορμίου. — 3. — διὰ ψυχροῦ καὶ εἰτα θερμοῦ, ἀμυλικοῦ πνεύματος. τὰ διαφορὰ ταῦτα ἐκχυλίσματα παραληφθέντα δι' ὑδατος ὀξινισμένου δι' ὑδροχλωρικοῦ ὀξέος, παρέχουσιν ὑγρὸν, ὁπερ ἐξεκτρίθην ὑποβάλλεται εἰς τὰς χαρακτηριστικὰς τῶν ἀλκαλοειδῶν ἀντιδράσεις καὶ χρησιμεύει διὰ τὰ φυσιολογικὰ πειράματα, ἀλλὰ διὰ τῆς μεθόδου ταύτης ὅση ἐν καταβλήθῃ προσπᾶθει πρὸς ἀποχωρισμὸν τῶν διαφόρων ἀλκαλοειδῶν ἀπὸ τῶν ἐκχυλισματικῶν οὐσιῶν, αἱ ἀποκαταναλόμεναι βῆται εἶναι ἀκάθαρτοι καὶ ἐλάττωται τὸ ποσὸν, ὥστε εἶναι ἀνεφικτος ὁ διαχωρισμὸς αὐτῶν καὶ ἡ ἰδιαιτέρα μίξις ἐκάστης ἐξετάσις.

Τούτου ἕνεκα ἀπὸ τοῦ 1881 ἐτροποποιήσα τὴν μέθοδον ὡς ἑξῆς:

Σάκχος, ἰχθυὶν, βοδὴ, ἵππου, διαφόρων μαλλαιῶν κατὰ ἑκατοστάδας χιλιογράμ. ἐτέθησαν ἐντὸς κάδων ἐκ ὀρυκτοῦ καλῶς κεχλεισμένων μετὰ σωλήνος κατὰ τὸ ἀνώτερον αὐτῶν μέρος πρὸς συλλογὴν τῶν ἐκλυομένων ἀερίων καὶ ξυλίνου στρόφιγγος κατὰ τὸ κατώτερον μέρος πρὸς περισύναξιν τῶν ἀπὸ τῆς σήψεως ὑγρῶν. Διὰ τῆς διατάξεως ταύτης ἐπετεύχθη ἡ μετὰ προσοχῆς καὶ λεπτομερεῖας σπουδὴ τῶν φαινομένων τῆς βακτηριακῆς καταστροφῆς τῶν λευκωματοειδῶν, περὶ ὧν ἀλλαγῇ ἐγένετο μνεία.

Τὰ ἀπὸ τῆς σήψεως ὑγρά, ἀποχωρισθέντα τῶν ἐλαίων μετὰ ἐλαφρῶν ὀξινῶν καὶ ἀνατράβην μετὰ λίαν ὀξικοῦ ὀξέος, ὑπεβλήθησαν εἰς ἀπόσταξιν ἐν τῇ κενῇ διὰ ταπεινῆς θερμοκρασίας, παρήχθησαν δὲ ἀμ-

μωνία, φενέλαιον, ινδέλαιον, σακτέλαιον... Τὸ σεραπιώδες ὑδάρες ὑπό-
λειμμα ἀποχωρίζον τῶν ἐν αὐτῷ σχηματιζομένων κρυστάλλων, ἐξου-
δετερῶν διὰ βαρίδας, διηθῆθη καὶ παρελείφθη ἀνακινούμενον ἐπανειλημ-
μένως διὰ χλωριοφορμίου πρὸς διάλυσιν τῶν βάσεων, τὸ διάλυμα τοῦτο
ὑπεβλήθη εἰς ἀποστάξιν διὰ μετρίας θερμοκρασίας εἴτε ἐν τῷ κενῷ, εἴτε
ἐν βεύματι ἀνθρακικοῦ ὀξέος, εἰς δὲ τὸ ἀπομείναν ὑγρὸν τῇ προσθήκῃ ὕ-
δατος καὶ τρυγικοῦ ὀξέος, ἀποχωρίζεται ὑπόλειμμα φαιόμελιν καὶ ὑγρὸν
τὸ ὑγρὸν τεθεὶς ἀποχωρίζον καὶ παραλλελεῖται δι' ἀραιὰς διαλύσεις κα-
λίου ἀναδίδει ἰσχυρὰν δσμὴν τῶν καρβυλαμινῶν, ἥς ἀνεκάλυψε τῷ 1866
καὶ ἥς ὁ Calmels ἀνεύρεν εἰς τὸν ἰὸν τοῦ φρύου· αἱ βάσεις ἀποχωρί-
ζονται συγχρόνως ἀνακινουμένου τοῦ ὑγροῦ μετὰ αἰθέρος καὶ ἐξατμιζο-
μένου ἐν βεύματι ἀνθρακικοῦ ὀξέος, ἐν ἀρχῇ ὑπὸ ἐλαφρὰν πίεσιν εἴτα ὑπὸ
κιάδων παρεντιθεμένου καυστικοῦ καλίου.

Αἱ βάσεις τότε ἀποχωρίζονται διὰ κατακρημνίσεως κατὰ τμήματα
διὰ χλωριούχου πλατίνης, ἢ ἐπὶ ἀρκούσης ποσότητος δι' ἀποστάξεως ἐν
τῷ κενῷ τὴν μέθοδον ταύτην πρὸς ἀνίχνευσιν τῶν ἀλκαλοειδῶν τούτων
μετεχειρίσθησαν καὶ οἱ Guareschi καὶ Mosso πρὸς ἀνίχνευσιν τῶν πτω-
ματινῶν.

Τῷ 1880 ὁ Gabriel Pouchet ἐξήγαγεν ἀπὸ τῶν κατὰ φύσιν οὕρων
μόνιμον δηλητηριώδες ἀλκαλοειδές· βραδύτερον τροποποιήσας τὴν μέθο-
δον αὐτοῦ κατεβύθισε τὰ σώματα ταῦτα ἐν μετρίῳ ἀλκαλικῇ διαλύσει
διὰ περιστείας δεψίνης, καὶ ἀκολούθως ἀπεσύνθετε τὰς σχηματισθείσας
δεψινὰς ἐνώσεις δι' ἐνύδρου ὀξειδίου τοῦ μολύβδου μετὰ οἰνοπνεύματος·
αἱ οἰνοπνευματοῦχοι αὗται διαλύσεις, ἐξατμιζόμεναι, ἐγκαταλιμπάνουσι
σεραπιώδες ὑπόλειμμα ἐν ᾧ εὐρήνται αἱ βάσεις αἵτινες ἀποχωρίζονται
δι' αἰθέρος, πετρελαίου, ἢ χλωριοφορμίου. Καίτοι διὰ τῆς μεθόδου ταύτης
ὁ Pouchet παρήγαγε δύο νέα ἀλκαλοειδῆ, οὐχ ἥττον δὲν εἶναι αὕτη ἀ-
ξιοσύστατος, διότι ἡ δεψίνη ὀξειδοῦται, ἀλλοιοῦται διὰ τῶν ἀλκαλίων καὶ
ἀτελῶς καθίζει ταῦτα.

Μετὰ ἐπανειλημμένας δοκιμασίας ἐπαυθῆλον εἰς τὴν πρώτην μὲν μέ-
θοδον ἀποφύγων τὴν χρῆσιν τοῦ θειικοῦ ὀξέος. Εἰς τὰ ἀλκαλικά τῆς σή-
ψεως ὑγρὰ προσθέτω δεψικὸν ὀξύ μέχρι τελείας ὀξειδώσεως καὶ ἐφ' ὅ-
σον ἀποχωρίζονται λιπαρὰ ὀξέα, ἀποχωρίζω ταῦτα διὰ μεταγγεισμοῦ,
διηθῶ καὶ ἀποστάξω ἐφ' ὅσον τὰ ὑγρὰ εἶναι θολὰ, ἀποβάλλονται δὲ τὸ
πυρέλαιον, τὸ σακτέλαιον, τὸ φενέλαιον, τὸ ινδέλαιον, τὰ λιπαρὰ πτητικὰ
ὀξέα καὶ μέρος τῆς ἀμμωνίας, εἴτα ἐξουδετερῶ διὰ τῆς τιτάνου τὸ μὴ
ἀποστάξαν μέρος, ἀποχωρίζω τὸ σχηματισθὲν Ἴζημα τὸ ἐνέχον τὸ μεγα-
λῆτερον μέρος τῶν μονίμων λιπαρῶν ὀξέων, καὶ ἀποστάξω τὸ ἀλκαλικὸν
ὑγρὸν μέχρι ξηροῦ ἐν τῷ κενῷ, παραλαμβάνων τοῦ ἀμμου εἰς λίαν ἀ-
ραιὸν θειικὸν ὀξύ, τότε δὲ ἀποστάξουσιν αἱ βάσεις μετὰ τῆς ἀμμωνίας,

ἐν τέλει ἐξουδετερῶ τὸ ἀποστάξαν ὑγρὸν, ἐξατμίζω αὐτὸ σχεδὸν μέχρι
ξηροῦ ἀποχωρίζων καὶ ἀπορρίπτων τὸ κρυσταλλούμενον θειοῦχον ἀμμώ-
νιον καὶ παραλαμβάνω τὰ τελευταῖα ὕδατα, δι' ἀκράτου οἰνοπνεύματος
ὑπερ διαλύει τὰς θειϊκὰς πτωματίνες, ἀποδιώκω ἀκολούθως τὸ οἰνόπνευμα
καὶ τῇ προσθήκῃ μικρᾶς ποσότητος καυστικοῦ νατρίου παραλαμβάνω
τὴν ὑδατῶδη ταύτην διάλυσιν διαδραχίως δι' αἰθέρος πετρελαίου καὶ
χλωριοφορμίου.

Τὸ δ' ἐν τῇ κερατίνῃ μετὰ τὴν περίσσειαν τοῦ ἀσβεστίου πρὸς ἀπο-
χωρισμὸν τῶν βάσεων ἀπομείναν ὑπόλειμμα ξηρὸν καὶ κονιοποιηθὲν πα-
ραλαμβάνεται δι' αἰθέρος 3B, ὅστις διαλύει τὰς μονίμους βάσεις, τὸ αἰ-
θεριοῦχον τοῦτο ὑπόλειμμα παραλαμβάνεται δι' ὀλίγου ὀξινισμένου ὕδα-
τος καὶ καθιζάνουσιν αἱ βάσεις διὰ τινος ἀλκαλίου.

Διὰ τῆς μεθόδου τοῦ Brieger, ἥτις εἶναι ἡ νεωτάτη, κατατέμονται
εἰς λεπτότατα τεμάχια αἱ λευκωματοειδεῖς οὐσίαι καὶ ὑποβάλλονται
εἰς ζύμωσιν ἐπὶ τινος ἡμέρας ἐν πυριατηρίῳ, πρὸς ἀποχωρισμὸν τῶν σχή-
ματισθέντων σπητικῶν ἀλκαλοειδῶν, μετὰ θρόμβωσιν τῶν ὑγρῶν διὰ θερ-
μότητος καθιζάνουσι διὰ ὀξικοῦ μολύβδου, ἀφαιρεῖται ἡ περίσσεια τοῦ
μολύβδου διὰ τοῦ ὑδροθείου, ἐξατμίζεται τὸ ὑπόλειμμα μέχρι σεραπιώ-
δους συστάσεως καὶ παραλαμβάνονται δι' ἀμυλικοῦ πνεύματος ἡ ἀμυ-
λικὴ διάλυσις ἐξατμισθεῖσα παραλαμβάνεται δι' ὕδατος, ἐξατμίζεται ἐν
μέρει, ὀξινίζεται διὰ θειικοῦ ὀξέος καὶ πλύνεται ἐπανειλημμένως δι' αἰ-
θέρος, ὅστις ἀφαιρεῖ τὰ δευτερευόντα ὀξέα. Τὸ ὑδατῶδες ὀξινὸν ὑγρὸν
ἐξατμίζεται κατὰ τὸ τέταρτον πρὸς ἀποδιώξιν τῶν λιπαρῶν ὀξέων καὶ
ψυχρὰν ἐν καταβύθιζετα διὰ τῆς ἀχνῆς τοῦ ὑδροαργύρου· μετὰ 24 ὥρας
τὸ Ἴζημα παραλαμβάνεται διὰ ζέοντος ὕδατος καὶ ἀποσυντίθεται δι' ὑδρο-
θείου. Συμπικνουμένων τότε τῶν ὑγρῶν κρυσταλλοῦνται ἐν ἀρχῇ διάφορα
ὄρυκτά ἢ ὀργανικὰ ἄλατα, ἅτινα ἀποβάλλονται, εἴτα τὸ ἀποξηρανθὲν
ὑπόλειμμα παραλαμβάνεται δι' ἀκράτου οἰνοπνεύματος, τὸ ὑγρὸν ἐξατμι-
ζεται ἀπομένοντι δὲ αἱ ὑδροχλωρικαὶ σπητικαὶ βάσεις. Ὡς τὰ πολλὰ δι'
ἀποφύξεως ἀποτίθεται χλωριοῦδραργυρικὴ χολίνη μετρίως διαλυτὴ, τὰ
δὲ λοιπὰ ἄλατα διαλύονται καὶ ἀποχωρίζονται εἴτε διὰ τῆς διαφορᾶς
τῆς διαλυτικότητος αὐτῶν, εἴτε διὰ τῶν μερικῶν Ἴζημάτων διὰ τοῦ πι-
κτικοῦ ὀξέος, τοῦ χλωριούχου χρυσοῦ, τῆς χλωριούχου πλατίνης κλ.

Ἰδιότητες καὶ φύσις τῶν μέχρι τοῦ νῦν γνωστῶν πτωματινῶν. — Ὁ
Selmi οὐδέποτε ἀπῆλause πτωματικὰ ἀλκαλοειδῆ εἰς ἀρκούσαν ποσό-
τητα ὅπως ἀνάλυσεν αὐτὰ, γνωρίσας τὴν σύνθεσιν αὐτῶν καὶ κατατάξας εἰς
τινα τῶν γνωστῶν ἢ δὴ οἰκογενειῶν τῶν βάσεων· οἱ πρῶτοι δὲ ἀκριβεῖς
ἀναλυτικοὶ προσδιορισμοὶ ἐγένοντο ὑπ' ἐμοῦ τῇ συνεργασίᾳ τοῦ Etard
ἀπὸ τοῦ 1881—1883, παρεδέχθημεν δὲ ὅτι αἱ ἀφθονώτερον παραγόμε-
ναι καὶ ἀποτελοῦσαι τὸ ἀλκαλικὸν προτὸν τῶν βακτηριδίων οὐσίαι αὗται

ἀνήκουσιν αἱ μὲν εἰς πλὴν πυριδικήν οἱ δὲ εἰς τὴν ὑδροπυριδικήν τάξει, εἰς τὴν τελευταίαν ἐν μόνον σώμα ἢ πο γνωστὸν. Ὁ Selmi ἀφ' ἑτέρου ὤρυσεν ἐπὶ μικρῶν ποσοτήτων διαφόρους ἰδιότητες τῶν αὐτῶν τούτων διὰ διαφόρων ἀντιδραστηρίων αἵτινες συμπίπτει· μετὰ τῶν ἐμῶν συνοψίζονται ὡς ἑξῆς·

Αἱ πτωματικαὶ βάζεις, ἢ αἱ πτωματίναι, παρουσιάζονται ὡς ὑγρὰ, ἐλαιώδη, ἄχρωα, λίαν ἀλκαλικά, κορέννουν τὴν ἰσχυρὰν· τὰ ἰσχυρὰ δόξα καὶ τινὰ ἀπομυζάνται τὸ ἀνθρακικὸν δξύ τοῦ ἕρως, συνεπῶς δὲν εἶναι ἀμίδια ὡς τινες φρονοῦσιν.

Αἱ μὴ δξυγονώμεναι πτωματίναι ἔχουσιν ὁσμὴν ἰσχυρὰν καὶ διαπεραστικὴν παρεμφερῆ τῇ τοῦ μότχου, τῇ λευκακάνθου, ἥτις εἶναι λίαν ἔμμενος, καθότι ἀνεῖρον αὐτὴν εἰς παλαιότερα προϊόντα σήψεως.

Αἱ πτωματίναι μετὰ τῶν δόξων παράγουσιν ἄλλατα κρυσταλλικά, λίαν εὐχερῶς ἀλλοιογόμενα διὰ περισσεύας ὀρυκτοῦ δόξου· χρωμαίνοντες αὐτὰ ῥοδίνω, ἢ ἐρυθρῶ· καὶ καθιζάνοντες ἐκ τούτων φαρμομακίνην ῥητίνην· ἅπαντα εἶναι λίαν δξιδώσιμα καὶ ἀσταθεῖ· αἱ χλωροπλατινικαὶ κρυσταλλικαὶ αὐτῶν ἐνώσει· ἄλλοτε μὲν εἶναι διαλυταί, ἄλλοτε δὲ ὀλίγον διαλυταί καὶ καθιζάνουσιν ἔζημα ὠχροκίτρινον, ῥοδίξον ἢ κρεατῶδες τὴν χροιάν κλ· ὅπως δὲ ἰδιαίτηθῶσιν ἀναλλοίωτοι δέον τάχιστα ν' ἀποχωρισθῇ ἢ περισσεύας τῆς χλωριούχου πλατίνης· διὰ ταχειῶν πλύσεων διὰ κατεφύχρου ὕδατος καὶ νὰ ξηρανθῶσι ταχέως ἐν τῇ κενῇ χωρὶς τῆς ἐπιδράσεως τοῦ φωτός.

Ἄπαντα ταῦτα τὰ ἀλκαλοειδῆ διελύονται εἰς τὸν οἶνοπνευματικὸν αἰθέρα, πολλὰ τούτων καὶ εἰς τὸ χλωροφόρμιον καὶ τὸ ἀμυλικὸν πνεῦμα.

Τὰ γενικά ἀντιδραστήρια τὰ καθιζάνοντα τὰ ἀλκαλοειδῆ, τὸ ἀντιδραστήριον τοῦ Mayer, τοῦ Nesbitt, τὸ ἐνώδιον ἰωδιοῦχον κάλιον, τὸ ἰωδιοῦχον βισμούδιον καὶ κάλιον, τὸ φωσφορρμολυθδαίνικον νάτριον κλ. καθιζάνουσιν ἐπίσης τὰς πτωματίναι· ὁ χλωριούχος ὑδράργυρος ἀνελόγως τῆς φύσεως καὶ τῆς πυκνότητος αὐτῶν ἄλλοτε μὲν καθιζάνει, ἄλλοτε δὲ οὐχὶ αὐτὰ, πάντοτε ὅμως σχηματίζεται διπλὴ χλωριούχος ἑνώσις κρυσταλλώσιμος ἐν ζέοντι ὕδατι.

Ὁ χλωριούχος χρυσοῦς καθιζάνει ὡς τὰ πολλὰ ἔζημα κίτρινον διαλυτὸν ἐν ζέοντι ὕδατι, ἢ χλωριοχρυσικὴν ἑνώσιν λίαν διαλυτὴν καὶ ταχέως ἀποσυντιθεμένην.

Τὸ πικρικὸν δξύ παράγει πικρικὰς ἐνώσεις ὀλίγον διαλυτάς, χροιάς ὀχροκίτρινου.

Ἡ δεψίνη ἐνώσει, ἀδιαλύτους ἢ ἥμισυ διαλυτάς.

Αἱ χρωματιστικαὶ χρεακτηρικαὶ τῶν πτωματινῶν ἀντιδράσεις κατὰ τὸν Selmi εἶναι·

Διὰ θεϊκοῦ δόξου ἥμισυ δι' ὕδατος· κεκορεσμένου ἐρυθροϊώδους χρωματισμοῦ.

Δι' ὕδροχλωρικοῦ δόξου, ἢ κάλιον διὰ κράματος αὐτοῦ καὶ θεϊκοῦ δόξου, ἐρυθροϊώδους χροιά ἐντονωτέρα γενομένη διὰ τῆς θερμότητος.

Διὰ νιτρικοῦ δόξου ἐπὶ τινὰ χρόνον θερμανθέντος μετ' αὐτῶν καὶ ἀκοιούτως τῇ προσθήκῃ καλίου κίτρινος χρυσίζων χρωματισμός.

Ἄπαντα αἱ πτωματίναι δξιδόονται εἰς τὸν ἕρα συνεπῶς κέκτηνται ἰσχυρὰν ἀποσυνθετικὴν ἐνέργειαν, οὕτω ἀποσυνθέτουσιν θερμὰ τε καὶ μὴ τὸ ἰωδικόν, τὸ χρωμικόν δξύ, τὸν χλωριούχον χρυσόν, τὸν νιτρικόν, τὸν βρωμιούχον ἄργυρον (κατὰ Boutmy), τὸν χλωριούχον σίδηρον, ὅτις τότε μετὰ τοῦ σιδηροκυανίου καλίου παράγει ἐνίοτε κυανὸν τῆς Πρωσίας ἢ τελευταία αὕτη ἀντιδράσεις τῇ πρώτῃ ὑπὸ τοῦ Selmi παρατηρηθεῖσα θεωρεῖται ὑπὸ τῶν Brouardel καὶ Boutmy ὡς χρεακτηρικὴ τῶν πτωματινῶν, κατέδειξε ὅμως ὅτι καὶ ἡ ἀπομόρφωσις καὶ ἡ μουσκαρίνη διὰ τοῦ ἀντιδραστηρίου τούτου ἀντιδρῶσιν ὡς καὶ αἱ πτωματίναι, ἡ αὕτη δὲ παρατηρήθη ἀντιδράσει ὑπὸ τοῦ Tauret διὰ τὴν ἀκονιτίνην, τὴν ἀμορφὸν ἐργατίνην, ἐξερλίνη, ὑγρὰν ὑασκυμίνην, ὡς καὶ ὑπὸ τῶν Brouardel καὶ Boutmy διὰ τὴν μορφίνην. Κατὰ τὰ ἐμὰ πειράματα παράγεται ἐπίσης κυανὸς τῆς Πρωσίας χρωματισμός καὶ μετὰ τῶν φενυλικῶν βάσεων, τῆς ναφθυλαμίνης, τῶν πυριδικῶν καὶ ὑδροπυριδικῶν βάζεων, τῶν μετὰ ριζῶν ἀλλυτικῶν καὶ ἔξονικῶν. Κατὰ τοῦ G. Puchet καὶ Brieger ἄλλαι μὲν τῶν δξυγονούχων πτωματινῶν ἀντιδρῶσιν ὡς ἀνωτέρω εἴρηται, ἄλλαι δ' οὐχί, ἀλλὰ καὶ πολλαὶ ἐκχυλισματικαὶ οὐσίαι σχηματίζονται κατὰ τὴν σήψιν καὶ συνυπάρχουσαι ἐνίοτε μετὰ τῶν πτωματινῶν ἀποσυνθέτουσιν ἐπίσης τὸν χλωριούχον σίδηρον. Ἐκ τούτων ἐπεταί ὅτι ἡ ἀντιδράσις αὕτη ἐν γένει ἀρνητικὴ διὰ τὰς συνήθεις φυτικάς βάσεις, δὲν χρησιμεύει πρὸς προσδιορισμὸν μετὰ βεβαιότητος τῶν πτωματινῶν.

Γ.
(ἀκολουθεῖ)

Θεραπευτὴς τῆς δυσφαγίας τῶν φυματιῶντων.—Πρὸς καταστολὴν τῆς τοσοῦτον ἐπωδύνου δυσφαγίας τῶν φυματιῶντων ὁ Androni πᾶρσιναι νὰ ἐπαλείφωσιν διὰ γραφίδος ἐμβεβογγμένην ἐν τῇ ἐξῇ διαλύσει τὰ πικρὸθήματα τοῦ πύσχοντος, οὔτε καταπίνοντος οὔτε ἀποπύοντος,

Rp. Cocaini marialis.

Ser.

Solv. in.

Aq. destillat.

Unc. 1.

M. D.

Μετὰ πέντε τῆς ὥρας ἐξηκοστὰ ἐπαλείφεται ἐκ νέου ἢ ἐπιγλωττίζει καὶ ἡ ἀνωτέρα τοῦ λάρυγγος μοῖρα, καὶ τρίτη δὲ ἐπαλείφεται ἐνερ-

γείται μετὰ τινὰ λεπτά πρὸ παρατάσιν τῆς ἀναισθητικῆς καταστάσεως. Αἱ αὐταὶ ἐπαλείψεις ἐνεργοῦνται καὶ τὸ ἐσπέρας, ἅτε δὴ τῆς ἀπὸ τοῦ φαρμάκου ἀναισθησίας μὴ παρατεινομένης πλέον τῶν 8—10 ὥρων. Ἡ χρῆσις τῆς κοκαΐνης διακόπτεται ἂν παρουσιασθῶσιν ἀπὸ τῆς γενικῆς τοῦ πάσχοντος καταστάσεως φαινόμενα.

Γ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

SIROP D'HYPHO-PHOS-PHITES DE FELLOWS.

Παρασκευαζόμενον ἐν Νέα Ὑόρκη ὑπὸ τοῦ χημικοῦ

JAMES FELLOWS.

Τὸ περὶ οὗ πρόκειται σκεύασμα ἐνέχει

Ἡ δὲ κυριώτερα τοῦ ζωικοῦ ὀργανισμοῦ συστατικά, Κάλιον καὶ Τίτανόν. Ὁξειδωμένους ἐνώσεις, Σίδηρον καὶ Μαγγανήσιον. Τονικά, Κινίνη καὶ Στρυχνίνη. Καὶ τὸ ζωϊκὸν θεμελιώδες συστατικόν, τὸν Φώσφορον.

Διαφέρει πάντων τῶν ἄλλων ὁμοπαγῶν σκευασμάτων διότι εἶναι εὐάρεστον τὴν γαστρίαν, ἐνεργεῖ ἐπὶ τοῦ στομάχου εὐνοϊκῶς, καὶ οὐδὲν ἐπιγίνεται κακὸν ἀπὸ τῆς παρατεταμένης αὐτοῦ χρήσεως.

Ἐπεὶ δὲ τὴν ἐκτέτακτο ὑπόληψιν ἐν Ἀμερικῇ καὶ Ἀγγλίᾳ δὲ τὸ νόσιμον τῆς χρήσεως αὐτοῦ εἰς τὴν θεραπείαν τῆς φθίσεως, τῆς χρονίης βρογχίτιδος καὶ ἐτέρων τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων παθήσεων. Οὐχ ἥττον δὲ ὠφελεῖ καὶ κατὰ ποικίλων νευρικῶν νόσων, ὡς καὶ κατὰ τῆς ἀτονίας. — Αἱ θεραπευτικαὶ αὐτοῦ ἐνέργειαι ἀποδοτέαι εἰς τὰς τονωτικὰς καὶ θρεπτικὰς αὐτοῦ ιδιότητας δι' ὧν αἱ διάφοροι ὀργανικαὶ λειτουργίαι ἐπανέρχονται εἰς τὸ κατὰ φύσιν. Οὕτω καθ' ἃς περιπτώσεις ἐνδείκνυνται ἡ τῆς ἐννεύρωσεως τόνωσις διὰ τονωτικῆς θεραπείας, τὸ σκεύασμα τοῦτο εἶναι τὰ μάλιστα ὠφέλιμον. Ἐνεργεῖ ταχέως, διεγείρει τὴν ὄρεξιν, ρυθμίζει τὴν πέψιν, διευκολύνει τὴν ἀπορρόφησιν καὶ μετὰ τῶν θρεπτικῶν οὐσιῶν μεταβαίνει εἰς τὴν κυκλοφορίαν. Ἐπίσης ὠφελεῖ καὶ κατὰ τῶν φρενοπαθειῶν καὶ ἐν γένει πάσης νευρικῆς παθήσεως.

Ἐκάστη φιάλη περιέχει 8 οὔγκιας, ἥτοι 50 περίπου δόσεις.

Εὐρίσκεται ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ κ. Κ. Ὀλυμπίῳ. Πᾶσα περὶ τούτου ἀγγελία ὠρίσται μόνον διὰ τὰ ἱατρικὰ περιοδικά.

ΔΙΑΔΥΣΙΣ ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΗΜΕΝΗ ΚΡΕΑΤΟΣ.

ΕΛΤΑ L. ROSSENTHAL.

Σκευαζομένη εἰς τὸ φαρμακεῖον τῆς Αὐλῆς ἐν Jena (Γερμανία)

ὑΠΟ R. SLUTZ.

Βραβευθεῖσα ἐν Βρυξελλαῖς, ἐν Ἀλλῇ, ἐν Φρανκφούρτῃ καὶ ἐν Βιέννῃ.

Ἡ διάλυσις αὕτη ἐνέχει ἅπαντα τοῦ νεοῦ κρέατος τὰ θρεπτικὰ συστατικά πλην τοῦ λίπους καὶ τῶν νέρων. Οὐδὲν δὲ διεγείρει πεπτομένη καὶ ὑπὸ τῶν λίαν ἀσθενῶν στομάχων τῶν οὐδὲν ἕτερον στερεᾶς ἢ ὑγρᾶ τροφῆς εἶδος ἀνεχομένων, πρὸς δὲ κέκτεται γαστρίαν λίαν εὐάρεστον ὑποκρέατος.

Περὶ τῆς διαλύσεως ταύτης πολὺς μετ' ἐπαίνων λόγος γίνεται ἐν τῇ συγγράμματι Sammlung, klinischer Vorträge ὑπὸ Richard Volkmann ἀρ 62, καὶ αὐτὸ τοῦ ἱατροῦ Wiel, ὡς καὶ ἐν τοῖς περιοδικοῖς Gesundheit ἀρ. 14. 1882. καὶ Wiener Medicinal Presse ἀρ. 2. 1883.

Γενικὴ ἀποθήκη ἐν Κωνσταντινουπόλει εἰς Eastern Agency, ἐν Ἀθήναις δὲ γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Γαλλοῦ καὶ τοῦ Φαρμακεῖον Α. Τσεράχη. Ὁδ. Σόλωνος.

ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΙΑ (OFFICINE)

Ἡ Συλλογὴ τῶν κατὰ τὴν πρακτικὴν φαρμακοποιεῖαν.

Διαλαμβάνουσα

Περὶληψὶν ἁπασῶν τῶν φαρμακοποιῶν, τῶν ἱατρικῶν καὶ φαρμακευτικῶν συνταγολογιῶν τῶν διαφόρων ἐπικρατειῶν. Τοξικολογίαν, ἢ τὸν τρόπον τοῦ ἀνιχνεύειν τὰ δηλητήρια. Φαρμακευτικὰς δοκιμασίας. Φαρμακοποιῶν κτηνιατρικῆς, ὁμοιοπαθητικῆς. Θεραπευτικὸν ἐγκόλπιον, ἅπαντα τὰ νέα φάρμακα. Γενικὴν τῶν φαρμάκων διατίμησιν.

ὑΠΟ DORVAULD.

Ἐκδόσις 10η ἐντελὲς ἀνασκευασθεῖσα ἐκ 1000 σελ. κείμενον. Σχήματα ἐν τῇ κειμένῳ. Ξένα ὀνοματολογία.

Εὐρίσκεται ἐν Ἑλλάδι εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Γαλλοῦ.

ἈΓΓΕΛΙΑΙ διὰ τὸν Γαλλὸν εἶναι δεκταὶ εἰς τὸ γραφεῖον αὐτοῦ ὁδ. Πεννητοῦ 8, καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει εἰς EASTERN AGENCY. Karakeny Deirmen Han.

Ἡ διεύθυνσις EASTERN AGENCY ἐπιφορτίζεται τὰς ἀγγελίας διὰ τὰς ἐν Ἑλλάδι καὶ τὸ ἐξωτερικὸν ἐφημερίδας. Δίδει ἐμπορικὰς πληροφορίας περὶ Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ὑποδεικνύει ἐπὶ τῇ αἰτήσε

εις τὰ ἐν Εὐρώπῃ καταστήματα τοὺς καλλιτέρους ἀντιπροσώπους διὰ τὴν κατανάλωσιν τῶν προϊόντων. Προμηθεύει τέλος ἐξ Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς βιβλία, ἐργαλεῖα, καὶ παντὸς εἶδους ἀντικείμενα χρήσιμα εἴτε διὰ τὸ ἐπ'αγγεῖα εἴτε διὰ τὴν ἰδίαν τῶν κ. ιατρῶν καὶ φαρμακοποιῶν χρῆσιν.

Νικησιδῆ. — Ἀντίδοτον κατὰ τῶν κακῶν τῆς νικοτιανῆς εἰς τοὺς καπνίζοντας ἀποτελεσμάτων. Εὐρίσκεται ἐν Ἀθήναις παρὰ τῇ Διευθύνσει τοῦ Γαληνοῦ.

ΠΙΚΡΟΠΗΓΗ EN BUDE

Rakoczy

ΙΔΙΟΚΤΗΤΟΣ

ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ LOSER

Τὰ αὐτοφυῆς πικρὸν ὕδωρ Rakoczy εἶναι ἐν τῶν πλουσιωτέρων εἰς στερεὰ συστατικὰ ὑδάτων, ἅτε δὴ περιέχον ἐν 10000 μέρ. αὐτὸς 571 μέρη στερεῶν συστατικῶν, καὶ προτιμᾶται εἰς τὰς νόσους τῆς κάτω κοιλίας διὰ τὸ ἐν αὐτῇ ἀρθρῶν θεικῶν μαγνήσιον, γάτρων καὶ λίθων.

Ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς λοιπὰς πικροπηγὰς τὸ ὕδωρ Rakoczy θεωρούμενον παρ' ἀπάντων τῶν ἱατρῶν ὡς τὸ πρωτεῖον προτιμᾶται καθ' ἃς περιπτώσεις ἐνδείκνυται ἡ χρῆσις τῶν πικρῶν ὑδάτων, διὸ καὶ ὡς τοιοῦτον συνιστᾶται καὶ ὑπὸ Ἀκαδημιῶν καὶ ὑπὸ ἱατρῶν, ὡς ὑπὸ τῆς ἐν Butapost ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν, τῆς ἐν Παρισίοις ἀκαδημίας τῆς ἱατρικῆς, ὑπὸ τῶν ἱατρῶν Fauvel ἐν Παρισίοις, Charles-Ticheborn ἐν Λονδίῳ, Τριανταφυλλίδου καὶ Mordtmann ἐν Κωνσταντινουπόλει, Zoupan ἐν Ἀδριανουπόλει, Salem-pacha ἐν Καίρῳ, Schlus ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, Zeissel καὶ Rokitansky ἐν Βιέννῃ, Seitz ἐν Μόναχῳ, Vohl ἐν Κολωνίᾳ κλπ.

Πωλεῖται ἐντὸς φιαλῶν πρόσφάτως ἐκαστοτε πληρουμένων παρ' ἀπαντὸς καταστήμασιν, πῶν μεταλλικῶν ὑδάτων, τοῖς φαρμακείοις καὶ φαρμακωπορείοις.

BIBLIOGRAPHIKON ΔΕΛΤΙΟΝ

CH. FÉRIÉ. — *Traité élémentaire d'Anatomie médicale du Système nerveux.* — Paris. 1886. i, V. in 8. avec 213 fig. dans le texte. Aux bureaux du progrès médical. Rue des Carmes 14. Prix. 10 fr.

BOURNEVILLE. — *L'Année médicale.* (Huitième année) 1885. — Paris 1886. Chez Plon. Rue Garancière. N° 8. et 10. — Prix. 4 fr.